

Před barem stálo auto, co se o něm šíří legenda, že krade orgány a že ten symbol ze dvou čar přes sebe má na kapotě jen jako.
Bar se jmenuje podle živočicha, co se jí ještě živý s citrónem a ta holčina, co odváželi pryč, mi byla podle čepečku nějaká povědomá.
Chvíli jsem proto před dveřma přemýšlel, jestli můžu jít dál, nebo jestli mám radši zůstat stát, ale pak jsem vstoupil.
Pozdravil jsem Ernesta a dal si skleničku vína ze země nejlepšího fotbalisty světa (pro rýpaly nemyslím toho Argentince) a panák peprmintky na kuráž.
Potřeboval jsem doplnit ty, co mi v těle roznášejí kyslík i ty, co mi pomáhají s imunitou.
A taky si vychutnat pocit, že už se jen nevezu, aniž bych platil. V telce nad barem začal řádit nejaký zlobr s tykadýlkama.
Po další peprmintce mi došlo, kdo byla ta holčina a že dneska už košíček babičce nedonese.
V telce teď pro změnu začal běhat nějaký domorodec z Pandory řízenej mariňákem a tak jsem si v juboxu pustil písničku o podvodním plavidle.
Jubox by měl Ernest vyměnit. Má ho tu od doby, co tenhle barák postavil bez legálního povolení a úplně od základů.
Hodil jsem do sebe další skleničku vína od Pyrenejí a řekl si, že ještě někoho oslovím, ať si pak nevyčítám, že jsem to alespoň nezkusil.
Řekla mi o sobě, že je šlechtična a že se ráda prochází po cimbuří svého hradu.
A že by ráda zažila něco romantického, jako o tom píše třeba Stendhal.
Tak jsem jí pustil písničku od štěkající kapely, co se v ní zpívá, že je nějaká dobrá.
A že i obyčený městský policajt může mít v obličeji nordické rysy.
Ale nakonec nezabralo, ani když sem jí chtěl přinést kus oblohy. Asi se jí nelíbilo, že jsem si z ní trochu dělal legraci.
Tak tu zase sedím sám u juboxu, poslouchám cajdák od americké youtube hvězdičky o pracovních kalhotách a leze na mě nějaká tropická horečka.
Víc už vám toho nepovím, ale to nevadí, protože vy už teď stejně víte, co jsem vám chtěl říct.